

Zingen: Psalm 123:1, 2

Gebed

Lezen: Psalm 123

INLEIDING

De inleiding was ik begonnen en daarbij maakte ik gebruik van de verklaring van Calvijn en Matthew Henry, totdat ik afgelopen week het blad "In het spoor" kreeg toegezonden waarop ik geabonneerd ben. In dit blad stond een meditatie van ds. P. van Dijke (1812-1883) over Jesaja 52:7b "Uw God is Koning". Deze meditatie is ook één roep om genade (net als Psalm 123), om waarheid in het binnenste, om de Geest der genade en gebeden, om redding tot de eer van God. Als we werkelijk op onze plaats zijn gebracht, in de vernedering van het hart, net als Manasse, dan wordt die roep om genade in aanvang geboren, net als bij de tollenaar in de Tempel. Dan zijn onze (geestelijke) ogen op de HEERE onze God, totdat Hij ons genadig zij. We moeten geestelijke ogen krijgen, geestelijke oren, een nieuw hart waarbij onze wil, genegenheden en verstand vernieuwd worden. Dan moet alles van ons gekruisigd worden met Christus. Dat is alleen het geval als we in de dood van Christus gedoopt worden en met Hem in een nieuw godzalig leven opstaan. Dan is het alles nieuw geworden. Dan heeft Christus tot onze ziel gesproken: "Gij zijt rein om het woord dat Ik tot u gesproken heb". Dat is de grond, en niets anders, van de zaligheid. Die God is onze zaligheid, wie zou die hoogste Majesteit, dan niet met eerbied prijzen. Die Christus kennen roepen voortdurend om genade. Het lichaam der zonde wordt een last. Wat klaagt dan een levend mens? Een ieder klage vanwege zijn zonden. Laat ons onze wegen onderzoeken en doorzoeken, en laat ons wederkeren tot de HEERE. (Klaagl. 3:39-40). Dan weet je je vleeselijk, verkocht onder de zonde (Rom. 7:14), en dat is de hoogste stand in het genadeleven. En tegelijk mag dan geroemd worden in vrije genade alleen: "Ik dank God door Jezus Christus onze Heere" (Rom. 7:25). Ik niets, Christus alles. Daarin wordt God de Vader, God de Zoon en God de Heilige Geest verheerlijkt. Dan mag je hangen aan de lippen van Christus, aan Zijn Woord, om elke keer uit Hem bediend te worden. Dat volk is ook niet onkundig aan verachting en spot. Daar getuigt de psalmist ook van in vers 3 en 4. Heman de Ezrahiet riep ook uit in Psalm 88:4: "Want mijn ziel is der tegenheden zat, en mijn leven raakt tot aan het graf." En de dichter van Ps. 73, Asaf, werd ook aangevochten van binnen en van buiten. Gods volk wordt altijd benauwd en uitgespuwd door haar vijanden. En die moeten we niet zo zeer buiten de kerk zoeken, als wel binnen de kerk. David klaagt in Ps. 55:13-15 "Want het is geen vijand die mij hoont, anders zou ik het hebben gedragen; het is mijn hater niet die zich tegen mij groot maakt, anders zou ik mij voor hem verborgen hebben. Maar gij zijt het, o mens, als van mijn waardigheid; mijn leidsman en mijn bekende; Wij die tezamen in zoetigheid heimelijk raadpleegden; wij wandelden in gezelschap ten huize Gods."

Matthew Henry schrijft bij vers 2 nog prachtige zaken, die het waard zijn om te overdenken. Het luidt als volgt: "De ogen van een Godvruchtige zijn gedurig op de Heere, Psalm 25:15. In ieder gebed heffen wij onze ziel, het oog van onze ziel, op tot God inzonderheid als wij in benauwdheid zijn, hetgeen hier het geval was. De ogen van het volk waren op de Heere. Wij bevinden dat genade tot een volk komt, als de "ogen van de mens gelijk als van al de stammen Israëls op de Heere zijn," Zach. 9:1. De ogen van het lichaam zijn hemelwaarts gericht. Aan de mens schonk Hij een rechtopgaande gestalte, om ons te leren waarheen wij de ogen van de geest moeten richten. Onze ogen wachten op de Heere, het oog van de begeerte en van het gebed, en het oog van vertrouwen, van de hoop en verwachting, het

verlangende oog. Onze ogen moeten op God zijn, als de Heere en als onze God, totdat Hij ons genadig zij. Wij begeren genade van Hem, wij hopen dat Hij ons genade zal betonen, en wij zullen onze ogen op Hem gericht houden totdat wij genade van Hem verkregen hebben. Dit wordt verduidelijkt door een gelijkenis. Onze ogen zijn op God, zoals de ogen van een dienstknecht op de hand van zijn heer, of de ogen van de dienstmaagd op de hand van haar vrouw. De ogen van een dienstknecht zijn:

a. Op de besturende hand van zijn meester, verwachtende dat hij hem zijn werk zal aanwijzen, en het voor hem in orde zal schikken, en hem tonen zal hoe hij het moet doen: Wat wilt gij dat ik doen zal.

b. Op zijn voorzieningmakende hand. Dienstboden zien op hun heer of op hun vrouw om het bescheiden deel van hun voedsel te ontvangen, Spr. 31: 15. En tot God moeten wij opzien voor ons dagelijks brood, voor genade, die ons genoeg is; van Hem moeten wij haar met dankbaarheid ontvangen.

c. Op Zijn helpende hand. Indien de dienstknecht zijn werk zelf niet af kan, van wie anders moet hij dan hulp verwachten dan van zijn meester? En in de kracht van de Heere God moeten wij uitgaan en voortgaan.

d. Op zijn beschermende hand. Indien de dienstknecht tegenstand ontmoet in zijn werk, indien hem rekenschap wordt gevraagd van hetgeen hij doet, als hem onrecht wordt gedaan, als hij benadeeld wordt, wie anders zal hem dan ondersteunen en verdedigen dan zijn meester, die hem aan het werk gezet heeft? Het volk van God kan, als het vervolgd wordt zich beroepen op zijn Meester: Wij zijn de Uwen, behoud ons.

e. Op Zijn kastijdende hand. Als de dienstknecht zijn meester er toe brengt om hem te slaan, dan roept hij niet om hulp tegen zijn meester, maar hij ziet op de hand, die hem slaat, totdat zij zegt: "Het is genoeg, ik zal niet eeuwiglijk twisten." Het volk van God was nu onder Zijn bestraffing en tot wie anders zal het zich keren dan tot Dien, Die het slaat? Jes. 9: 12. Tot wie anders zullen zij hun smekingen richten dan tot hun Rechter? Zij zullen niet doen zoals Hagar gedaan heeft, die van haar meesteres wegliep toen deze haar met enige strengheid behandelde, Gen. 16: 6, maar zich onderwerpen aan en zich vernederen onder de machtige hand Gods.

f. Op Zijn belonende hand. De dienstknecht verwacht zijn loon van zijn meester: wel, gij goede en getrouwe dienstknecht. Geveinsden hebben hun oog op de hand van de wereld, en zij hebben van haar hun loon, Matth. 6: 2; maar ware Christenen hebben hun oog op God als hun beloner.

Psalm 123 is een korte Psalm, maar wat kennen wij er bevindelijk van? Dat zal de zaak zijn. Gedenkt het woord dat Ik u gezegd heb: Een dienstknecht is niet meerder dan zijn heer (en een discipel niet boven zijn meester, Matth. 10:24). Indien zij Mij vervolgd hebben, zij zullen ook u vervolgen; indien zij Mijn woord bewaard hebben, zij zullen ook het uwe bewaren. (Joh. 15:20). De gelovigen, die door de wrede tirannie van de vijanden worden verdrukt, roepen God aan om bevrijding, daar er geen andere hoop voor hen overblijft dan in Zijn bescherming (Calvijn). Deze psalm werd geschreven in een tijd, toen de kerk Gods zeer naar de diepte was gebracht en vertreden werd. Sommigen denken dat het was toen de Joden gevangen waren in Babel, hoewel dat niet de enige tijd was, dat zij beledigd en vertreden werden door de hovaardigen. De psalmist begint, alsof hij alleen voor zichzelf sprak, vers 1, maar terstond daarna spreekt hij in naam van de kerk (M. Henry). De profeet verklaart zijn geduldig vertrouwen op de Heere, met bede van te mogen verlost worden van de bespotting

door de opgeblazenen (opschrift kanttekeningen). Een gebed om genadige bijstand. Tot zover de inleiding. Laten we met elkaar de meditatie gaan lezen.

MEDITATIE (*Uw God is Koning, Jesaja 52:7b*)

[1] Onder de dierbaarste beloften voor Gods Kerk op aarde is geen van de minste Jesaja 52 vers 7b: *Uw God is Koning*. Hierin is in één woord haar ganse veiligheid door alle eeuwen heen in alle donkere wegen voor de Kerk verzekerd, omdat de Heere Koning is, Die voor de Zijnen de scepter van genade, beveiliging en beschutting, alsmede Zijn almacht ten goede van Zijn Kerk heeft (Jes. 4:5). Hoe menigmaal was het niet dat de zaak des Heeren een verloren zaak scheen. Ziet het in Israël, toen de Heere op weg was om te verlossen, scheen het juk verzwaard, de lasten verdubbeld en de redding hopelozener te zijn (Ex. 6:8). Hoe donker zag het er niet uit ten tijde van Elia, toen hij klaagde: Heere, *ik ben maar alleen overgebleven, en zij zoeken mijn ziel om die weg te nemen* (1 Kon. 19:10b). Hoe donker in Babel, toen zij aan de rivieren zaten en weenden, als zij gedachten aan Sion (Ps. 137:1). Hoe donker scheen het tijdens Christus' kruisiging, zodat een iegelijk verstrooid werd naar het zijne en Zijn discipelen zeiden: *wij hoopten* (Luk. 24:21). Hoe donker onder de antichrist, toen het ijzeren juk op hen rustte. Maar, o lezer, hoe donker ook, God was evenwel hun Koning. En uit kracht daarvan bewaarde Hij Zijn Sion te midden van al de verdrukkingen en verlostte hen uit hun gevangenissen. Dit heeft de Heere ook getoond in ons weleer zo gezegend vaderland, om daar Zijn koninklijke macht en heerschappijvoerende genade te betonen in de vestiging van Zijn kerk, die [over] zulke getrouwe leraars en wachters beschikte dat hun voeten liefelijk waren op de bergen Sions, die Hij geplant had. Hij had ons land en volk verkoren als een tweede Israël en woonde onder ons met Zijn genade, licht, Geest en leven. Wat waren wij toen niet begiftigd met de zegeningen van het genadeverbond. Wat werd toen de bruid versierd en met haar gestikte klederen tot de Koning geleid, beter en heerlijker dan Esther tot de koning (Esther 2), in een weg van ware rechtvaardiging en heiligmaking, in een ware eenvoudigheid het Evangelie waardig den Heere wandelende (Fil. 1:27), zodat ten volle Psalm 48:13-14 bevestigd werd: *Gaat rondom Sion en omringt haar, telt haar torens; zet uw hart op haar vesting, beschouwt onderscheidenlijk haar paleizen, opdat gij het aan het navolgende geslacht vertelt*.

[2] O, wat was de Heere in alle wegen hun voor- en achtertocht, helper en verlosser uit alle noden en bezwaren die hen drukten. Omdat God hun Koning was, daarom waren zij alleen veilig. Wat was dat volk van Sion een steun voor land en kerk (Jes. 6:13). En wat deden ze de landen behoudenis aan door het gebed. En hoe zichtbaar redde de Heere haar telkens uit de benauwdheden. Wat waren kerk en staat niet als een schakel gebonden door God en Zijn Woord, de scholen der jeugd begiftigd met de waarheid, zodat de kinderen de beginselen van de waarheid leerden, de academies vervuld met professoren die niet alleen de letter der waarheid, maar de Geest der waarheid kenden en de Nazireeërs onderwezen in de rechte wetenschappen ten nutte van de kerk. O, hoe gelukkig zouden wij zijn, indien wij ons nog in diezelfde zegeningen verblijden mochten en konden zeggen: *Ons hart is niet achterwaarts gekeerd, noch onze gang geweken van Uw pad* (Ps. 44:19). Maar helaas, hoe is onze kroon omgekeerd en de glans van Sion geweken. Hoe is het fijne goud verdonkerd en welke stinkende druiven hebben wij niet voortgebracht in plaats van goede druiven. Volk des Heeren, mochten wij nog eens zielsvernederende genade ontvangen om te zien hoever de Heere van ons geweken is, van land en kerk, van school en huisgezin, van koning en onderdaan. O, wat zouden wij dan niet een Ikabod gewaar worden (1 Sam. 4:21) en onze zielsogen dag en nacht schreien vanwege het gemis van Gods licht, Geest en genade. Wij

zouden dan gebracht worden vanwaar wij uitgevallen zijn en wat wij verlaten en verloochend hebben. Bezie men de tempels daar onze vaders God in zochten en vonden, waar vele kinderen in geboren werden, vertroost en opgebouwd, wat zijn ze nu geworden? Helaas, plaatsen van zonden, verloochening, miskening en verwerping van die God en van die waarheid die alleen onze ziel kan redden. Mensendienst in plaats van Godsdienst. Verwaand door hoogmoed, verdwaasd door inbeelding. Blinde leidlieden der blinden; leraars die het ambt bedienen als een ambt van staat en eer, die de waarheid niet uitwendig, veel minder inwendig kennen noch geloven. Vijanden van het kruis van Christus. En zo de profeet is, zo is ook het volk: overgegeven aan de kracht der dwalingen, de leugen gelovende. Hemelhoog in beschaving en uitvindingen, hellediep in het gemis van de kennis van God en Zijn Woord en van zichzelf.

[3] Kerk en school zonder God, zonder Woord en zonder waarheid. En vanwaar dit alles? Het is een vrucht van het verlaten van de Springader, het is om onze zonden. Iedere kerk die wij met onze ogen zien in die afval, is een getuige tegen ons, volk des Heeren, wegens het verlaten van God. En gelijk uit Sion de wet is uitgegaan en *des HEEREN Woord uit Jeruzalem* (Jes.2:3), alzo is het oordeel ook begonnen *van het huis Gods* (1 Petr. 4:17). Heeft de Heere niet alles overgegeven in de handen van de vijanden, omdat wij niet wakende en biddende geweest zijn? Wij zijn met de waarheid in slaap gevallen en vandaar het onkruid. Wij hebben aan de Assyriër de hand gegeven (Hosea 5:13). (...) Eenieder doet [nu] wat recht is in zijn ogen en in dezen missen wij de goedkeuring van de Heere. Waar trekt de Heere zichtbaar mee op als wij het schijngeestelijke [niet] eens buiten sluiten? En wat is de reden? Met de Laodicezen (Openb. 3) genoeg hebben aan de woorden der waarheid zonder de God der waarheid als onze voor- en achtertocht. Voor het grootste gedeelte met de torenbouwers in de laagte van Sinear begonnen, in plaats van in Sion, en in de hoogte geëindigd. Vandaar ook dat de spraak verward is (Gen. 11:2) en de altaren met Israël vermenigvuldigd zijn (Hos. 8:11). Wij missen in het algemeen een geestelijk afhankelijk staan blijven om niet verder te kunnen dan de Heere ons leidt, maar trekken met Israël op in eigen kracht. Wij verwonderen ons over eigen werk en zegenen onszelf in het gezicht van onze ogen. Vandaar de weinige vrucht des Geestes, die beloofd was: *Ik zal Israël zijn als de dauw* (Hos. 14:6). Vandaar ook dat de waarheid in zijn vrijmakende kracht zo weinig ondervonden wordt! Hoe zijn de sabbatdagen daarvan getuigen. Waar zij een verlustiging mochten zijn, zijn zij integendeel nu droog en onvruchtbaar als de bergen van Gilboa, zonder dauw of regen des Geestes voor de ziel. Wat wordt Gods Geest als een bewerker gemist en hoe weinig het einde verkregen: God het al en het schepsel niet. Waar is de voortleiding in de weg des Heeren met verliezen van al het onze?

[4] O, wat moeten de ware knechten des Heeren, die Hij gezonden heeft, niet in het verborgen klagen vanwege het gemis van God, dat zich ontdekt onder leraars en volk. Hoe moeten zij in dezen met de profeet uitroepen: *Spaar Uw volk, O HEERE, en geef Uw erfenis niet over* (Joël 2:17). Waar vindt men het gebed van één die gans ontbloot is volgens Psalm 102:18, waar de Heere beloofd heeft Zich [tot dezulken] te zullen wenden en hun gebed niet te zullen versmaden. Waar vindt men een welgevallen aan de stenen en een medelijden met haar gruis vanwege Gods heilig recht over de zonden? (Dat is, zij zagen zeer gaarne dat de stad van Jeruzalem weer opgebouwd werd, en hebben grote droefheid daarover dat zij tot een steenhoop gemaakt is, Ps. 102:15). Waar vindt men de rechte band des Geestes onder elkaar, gebonden door God, en gebleven in een weg van verdrukking als David en Jonathan? Is de liefde niet verkoud? En omdat de gemeenschap Gods verloren is, is ook de

gemeenschap met elkaar verloren. Met Kaïn [is het]: *Ben ik mijns broeders hoeder?* (Gen. 4:9). Volk tegen volk, gebed tegen gebed en zo breuk op breuk. En dit ondervinden wij zonder gevoel van schuld (...). Gaat men de breuk na die men vindt bij de meeste zogenaamde nieuw bekeerden - zonder hier het werk Gods te willen bekorten of een bekommerde te willen ter neerslaan die waarlijk door de Heere bekeerd is, maar in het algemeen -, wat moet onze ziel dan niet met de profeet uitroepen: *Ai mij, want ik ben als wanneer de zomer vruchten zijn ingezameld* (Micha 7:1). Welke wonderbomen ontmoet men niet. Die in een ogenblik groot en hoog gelovig zijn geworden, zonder ontdekt of ontbloot te zijn geweest. Missende de weg van geestelijke ontdekkingen, missende het bevindelijk kennen van de deugden Gods, missende de kennis van zichzelf, waardoor zij zichzelf komen te verfoeien voor de Heere. Missende genade en licht om hun eigen bedrieglijk hart te wantrouwen. Missende de toeleiding des Geestes tot Jezus, in het ware werk. Hebbende een geloof zonder strijd, een letterlijke waarheid zonder de bevindelijke kracht, een gemaakte, ingebeelde Zaligmaker zonder de geopenbaarde en ontdekte Jezus. Een gebed zonder behoefte, een hemel zonder God, een heiligmaking zonder rechtvaardigmaking als een vrucht van de Geest. Ja, in één woord, een zomergodsdienst zonder ooit de stormen en vloeken van de wet gekend te hebben, waar de fundamenten van de ziel zijn afgerukt van haar oude, tegen God aandruisende, natuurlijke gronden en vijandschap van aangeboren en werkelijke zonden.

[5] Welk een ander soort ontmoet men niet: die als een Efraïmskoek niet zijn omgekeerd (Hos. 7:8), blijvende gerust op de droesem van inbeelding, vol wettische dienstbaarheid. Zoekende gedurig Ismaël voor te stellen als de dienstbare gebondene met de ketenen van eigen vertrouwen, deugd en plicht, kerkgaan enz. Zonder ooit gebracht te zijn aan de voeten van de Heere Jezus, om uit de diepte tot de Heere te roepen. O, zo wat algemene roeringen van de consciëntie te hebben, zo eens te bidden met Ezau om een zegen, zo eens vernederd te zijn met Achab over dit of dat kwaad, maar dat is geen bekering. Nee, dat bed is te kort en het deksel te smal als dat men er zich op uitstreken kan. Zij blijven zo jaar en dag die zij waren. Sibboleth in plaats van Schibboleth (Richt. 12:6). Wat ontmoet men veel zogenaamde evangelische bekeerden, die nog nooit, zoals Rutherford zegt, een zieke nacht gehad hebben, maar zo dadelijk met hun zonden tot de Heere Jezus gaan, het bevel aannemende van geloven, en dat geloof voor de zaak zelf houden. Praten over zonden zonder die te kennen bij het ontdekkend licht in hun aard en natuur, zoals het bij alle kinderen Gods gekend wordt. Gemis aan walging van zichzelf noch verfoeiing met Job doet hen zomaar het schijn voor zijn aannemen en met Jakob zeggen: 'de HEERE heeft het mij doen ontmoeten'. Och, mochten dezulken nog eens ontdekt en bekeerd worden, daar de weg van bekering een weg is van ontdekking en ontbloting. Een afbreking van al wat schepsel, hoop en grond van vertrouwen zijn mocht, en als een arm beladen en verloren zondaar tot de Heere gaan; de ziel zich gewillig buigend onder het recht Gods en zo begerend genade te mogen ontvangen, om zo als een kindeke het Koninkrijk Gods te mogen ingaan. O, wat zijn wij ver weg en wat is de Heere ook in dezen verre geweken. Wat zoekt men geen wilde kolokwinten als goede welbereide spijzen voor te zetten. Maar hoe moet, die maar een weinig ogenzalf des Geestes mag hebben, niet uitroepen: *Man Gods, de dood is in den pot* (2 Kon. 4:40). Wat zal nu zulk een land en volk eindelijk te wachten hebben dan een afbreking en geen opbouw. Ook evenals Israëls volk, dat zodra de Heere niet verlaten en de profeten veracht had, of de Heere verliet het land met Zijn bijzondere zegen. Wie, die niet blind is, ziet niet de bijzondere oordelen waar wij onder kwijnen en uitteren, als een natie vroeger zo bijzonder door de Heere gezegend is geweest.

[6] O, wat is de Heere ook ons geworden als een mot die al het inwendige wegteert als een kleed. Hoe ook alle wegen en verzekeringen buiten God aangewend worden, om alles zo wat voor het oog bijeen te houden, echter baat het niet. Wij hebben ook als nationaal volk Gods Woord verworpen en wat wijsheid zouden wij dan hebben? Hoe kwijnt alles niet weg bij gemis aan de zegen des Heeren. Hoe wordt ons land door al de zichtbare en verborgen oordelen die in het vaderland en in de huisgezinnen zich openbaren, niet arm. (...)

O, mocht de Heere [ons] nog eens bezoeken met Zijn genade en mocht de gehele Kerk nog eens begiftigd worden met een tweede bekering, opdat wij zo eens op onze standplaatsen mochten gebracht worden. Dat is: vernedering des harten voor de Heere en een wederkeren tot Hem; een verlaten van onze afgoden en drekgoden als zovele hoogten die wij gebouwd hebben, en Jezus eens laten regeren als Koning over de berg Zijner heiligheid. Mocht de God aller genade daartoe Zijn Geest behagen te geven, in al de welbehaglijke wegen. Hij kan en wil ons daartoe als van onder eeuwige armen ondersteunen. En al liggen wij nu als beenderen verstrooid rond de graven (Ez. 37:2), een enkele wenk van Hem Die Sions Koning is, en de graven zullen geopend worden, Hij zal ons van Zijn Geest geven en wij zullen weten dat de God Israëls dit gedaan heeft. Dan zal het rechte naderen plaatsvinden van Israël en Juda. En wij zullen tot één worden, als de Heere de breuk van Zijn volk zal genezen uit kracht van Zijn verbond. Dat die dag aanbreke dat de Heere gedachtig werd aan Zijn goedertierenheid, dan zouden de sabbatten weer een verlustiging van de ziel zijn en de priesters zouden verzadigd worden met het goede van het huis des Heeren. Eenieder zou het zijne vergeten en zoeken wat des Heeren is. De gesnedenen zouden niet zeggen: 'Ik ben een dorre boom' (Jes. 56:3). De verborgen plaatsen van het gebed zouden niet meer opgedroogd zijn, maar die zouden als bij vernieuwing bevochtigd worden door de dauw van Zijn genade. De vruchten zouden overvloedig zijn, zodat wij met de bruid onze Bruidegom op Zijn eigen vruchten konden nodigen (Hoogl. 4:16). Dat daartoe de noordenwind van reinigende en heiligende genade tot rechte uitzuivering mocht ontwaken, opdat de zachte en zalige zuidenwind des Geestes van vertroostende genade de hof mocht doorwaaien en de ziel alzo opwassen in de zaligmakende kennis en genade van de Heere Jezus Christus. Het is waar, de kroon is van ons hoofd gevallen en het goud heeft zijn glans verloren, maar de Heere Jezus leeft om ook het weggedrevene als opnieuw op te zoeken met Zijn voorkomende genade.

[7] O, mocht Psalm 126 vers 4 eens vervuld worden: o *HEERE, wend onze gevangenis, gelijk waterstromen in het zuiden*, van genade en lieflijke verkwikking der ziel, in de omhelzing van onze Goël, Borg en Losser. Dat de bekommerden daarin genade mogen ontvangen om met al hun zielsbekommernissen als gebonden te liggen aan de genadetroon en niet te rusten totdat de Heere Jezus hen heeft vrijgemaakt van de banden van hun zonden. Zoekt in dezen toch geen rust buiten de rechte weg – u bent er zo toe genegen! -, maar bidt de Heere om Zijn ontdekkende Geest en genade, opdat u waarlijk met de bruid mocht zeggen, vanwege de bevindelijke waarheid uwer ziel van uw volkomen ellende, zonde en wonde: zulk één is mijn Liefste, ja zulk één is mijn Vriend in de verlossende genade (Hoogl. 1:16). O, de Heere Jezus is u dan pas recht dierbaar, noodzakelijk en onmisbaar, wanneer u met al uw noden en bekommelingen als uitgeput bent en niets meer hebt om u mee te vertroosten, en met David mag zeggen: *Want ik maak U mijn ongerechtigheid bekend; ik ben bekommerd vanwege mijn zonde* (Ps. 38:19). Want het is het werk des Geestes om u zo te ontdekken en te ontbloten en als zo één u uit uzelf te drijven tot die geopende Fontein. O, zoekt toch in dezen voor uw eigen ziel oprecht en getrouw voor de Heere te handelen. De zielenvijand is in dezen toch listig om uw arme ziel door onderscheiden wegen af te trekken. Aan de ene

kant door ongeloof u moedeloos te maken en daaruit biddeloos. En aan de andere kant, lichtgelovig aannemende wat u niet geschonken is, waardoor uw ziel op een gevaarlijke klip zou vast raken buiten de Rotssteen Christus. De Heere lere u en leide u in deze Zijn wegen en Hij doe u Zijn weg kennen in onderscheiding van die weg die wel recht is in onze ogen, maar welks einde op de dood uitloopt.

[8] Bevestigd volk, dat door genade die rechte handgreep heeft mogen doen, die het nog heugt, toen de Heere Jezus u voor Zijn rekening nam en waarop u dan ook onbepaald en onbedongen zo de Heere ook hebt aangenomen om voor tijd en eeuwigheid onder beding van genade voor Hem te zijn die u bent, hoe hebt u dan nu ook gewandeld? O, keer eens in tot uw ziel en beziet eens uw weg van Sittim tot Gilgal (Micha 6:5). Ik denk zo dat de toestand van 's Heeren bevestigd volk in het algemeen is met Jozua de hogepriester: bekleed met vuile klederen van zonden en ongerechtigheden (Zach. 3:3). En of dezelfde klachten die de Heere Jezus in Openbaring 2:4-5 doet, niet tot ons gedaan wordt: *Maar Ik heb tegen u, dat gij uw eerste liefde hebt verlaten* enz. O, mocht heilige wederkerende schaamte en genade in dezen u nog eens te beurt vallen om met een Jozua eens recht geestelijk hersteld te worden, opdat wij nog zo eens versierd mochten worden met dat heilige sieraad waar de Heere Zijn volk toe geroepen heeft, tot heerlijkheid des Heeren. Dat de klachten daartoe eens gebeden mochten worden en de schuld door genade weggenomen. Het bespreken, eens een recht geestelijk beoefenen door en voor de Heere, en alzo onze ziel in het openbaar en verborgen een getuigenis mocht afleggen van 's Heeren onveranderlijke genade. Daar wij bij bevinding weten hoe zalig, zoet en goed het is zo in de binnenkamers van het heiligdom gebracht te zijn. Daar alles aan de Heere open te leggen, van Hem alleen onze hulp en sterkte te verwachten. Op Hem ziende, hoe donker ook somtijds hier ook de weg mag schijnen. Och, in de nabijheid van de Heere is het leven van de ziel alleen gelegen. Zijn veraf zijn is voor de ziel geestelijke kwijning. David zegt: *De HEERE is mijn Herder, mij zal niets ontbreken* (Ps. 23:1). Dan ontbreekt ook waarlijk niets, want de Heere is dan onze vertroosting. Zijn rechterhand geleide ons daartoe tot in en over de dood. Hij geve licht om de duisternis te kennen en genade om de listen des satans te mogen onderscheiden - die soms als een engel des lichts zich voordoet! - en de zonde in zijn Godonterend kwaad als zonde te mogen haten. Daartoe op Hem alleen ziende van Wie onze sterkte is, in het diep afhankelijke gevoel van onze volkomen onbekwaamheid om iets zonder de Heere Jezus te vermogen, ook na ontvangen genade. Om zo in alles uit Zijn volheid genade voor genade te ontvangen. Daartoe schenke de Heere ons en al Zijn volk Zijn Geest en genade in alle wegen tot Zijn heerlijkheid en onze gelukzaligheid!

Ds. P. van Dijke (1812-1883), overgenomen uit "In het spoor" van februari 2011.

Slot

In Psalm 123 klinkt in elk vers "Zijt ons genadig" door. In de hierboven gelezen meditatie klonk dat ook gedurig door. Wat hebben we allen de ware ontdekking nodig, want anders gaan we maar door als land en volk, kerk en staat. De oordelen worden niet opgemerkt. Er is geen inkeren tot zichzelf. Want die zichzelf vernedert zal verhoogd worden zegt de Heere Jezus. Dat de inhoud van deze Psalm door ons bevindelijk gekend mag worden: Ik hef mijn ogen op tot U, Die in de hemelen zit, onze ogen zijn op de HEERE onze God, totdat Hij ons genadig zij!

Zingen: Psalm 77:1

Enkele vragen om te bespreken:

1. Wat wordt met opheffen “nshathi” van de ogen bedoeld? Zie ook eens Psalm 25:1, 143:8.
2. Wat is hiervoor nodig? Zacharia 12 leert het ons.
3. Hetzelfde woord “nshathi” voor opheffen vind je ook in Exodus 6 en Ezechiël 20 terug. In welke verzen? Wat is het verschil met de betekenis in deze Psalm?
4. Het woord “nshathi” kan ook dragen van smaadheid (Jeremia 31:19), versmaadheid (Ps. 69:8), vervaarnissen (Ps. 88:16) of verdragen van de straf (Job 34:31) betekenen. Lees deze teksten eens.
5. Wist de Psalmist bevindelijk wat genade was? Waaruit blijkt dat?
6. Wat wordt bedoeld met de spot der weelderigen? Lees ook Amos 6 en Zacharia 1.
7. Wat wordt bedoeld met de verachting der hovaardigen?
8. Wat betekent Ikabod? Kun je dit betrekken op de toestand van land en volk, kerk en staat, en ook op onze natuurstaat?
9. Wat heeft de Psalm en meditatie ons te zeggen?

Zingen: Psalm 77:2, 6**Dankgebed**